

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg bana Josipa Šokčevića 17
32100 Vinkovci
OIB:77561654785

Poslovni broj: P-388/2025-15

REPUBLIKA HRVATSKA

PRESUDA

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, po sucu Hrvoju Smital kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Alena Dujmića iz Vinkovaca, Marije Jurić Zagorke 42, OIB: 70351443946, zastupanog po punomoćniku Ivanu Kalauzu, odvjetniku iz Vinkovaca, I. Gundulića 2, protiv Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kao tuženika, zastupana po punomoćniku Maji Čuljak, odvjetnici iz Zagreba, Medulićeva 31, radi utvrđenja i isplate, nakon održane i zaključene glavne, javne i usmene rasprave održane dana 14. travnja 2026. godine, u nazočnosti tužitelja Alena Dujmića uz punomoćnika Ivana Kalauza, odvjetnika iz Vinkovaca i u odsutnosti uredno pozvanog i opravdano odsutnog tuženika, te potom donijete i objavljene presude na ročištu za objavu održanom dana 29. svibnja 2026. godine.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена ugovorna odredba točke 12.3. Ugovora o kreditu, broj ugovora: 9013032363 od 19. rujna 2007., zaključenog između tužitelja i tuženika, u dijelu koji glasi: „*Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,00 % (slovima: jedan posto) od iznosa kredita*“.

II. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена ugovorna odredba točke 13.3. Ugovora o kreditu, broj ugovora: 9013091013 od 25. rujna 2007. zaključenog između tužitelja i tuženika, u dijelu koji glasi: „*Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,25 % (slovima: jedan cijelih dvadesetpet posto) od iznosa kredita*“.

III. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена ugovorna odredba članka 1. Ugovora o PBZ365 pozajmici broj 9015883409 od 20. svibnja 2011. zaključenog između tužitelja i tuženika, u dijelu koji glasi: „*Korisnik pozajmice obvezuje se istovremeno s korištenjem pozajmice platiti Banci jednokratnu naknadu za obradu zahtjeva označenu pod točkom (D) u*

visini od 2% od iznosa pozajmice.“ i u dijelu koji glasi: „Iznos pozajmice označen pod točkom (A) koristi se isplatom na tekući račun Korisnika pozajmice označen pod točkom (E) umanjen za iznos naknade označene pod točkom (D).“.

IV. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732 da isplati tužitelju Alenu Dujmiću, Marije Jurić Zagorke 42, Vinkovci, OIB: 70351443946 iznos od 490,14 eur (četiristotinevedeseteurairičetnaestcenti zajedno sa zakonskim zateznim kamatama po stopi od 15% za period od dospijeaća do 31. srpnja 2008., zatim u periodu od 01. kolovoza 2008. do 31. srpnja 2015. po eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, u periodu od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3%, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. godine do isplate određuje se, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koje kamate teku kako slijedi:

- na iznos od 90,78 eur od 19.09.2007. do isplate,
- na iznos od 104,52 eur od 25.09.2007. do isplate,
- na iznos od 294,84 eur od 20.05.2011. do isplate,

sve u roku od 15 dana.

V. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi prouzročene parnične troškove, u iznosu od 1.287,04 eura (tisućdvijestotineosamdesetsedameurairičetiricenta) sa zateznim kamatama, od 29. svibnja 2026. do isplate, prema stopi propisanoj odredbom čl. 29 st. 2 Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

VI. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadu troškova parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika u kojoj navodi kako je sa tuženikom sklopio nekoliko ugovora o kreditu i pozajmicu i to dana 19. rujna 2007. su stranke sklopile ugovor o kreditu broj 9013032363, a prema kojem je tuženik kao kreditor

korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 68.400,00 kuna, zatim 25. rujna 2007. ugovor o kreditu broj 9013091013, a prema kojem je tuženik kao kreditor korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 63.000,00 kuna i na koncu 20. svibnja 2011. stranke su sklopile Ugovor o PBZ365 pozajmici broj 9015883409 a prema kojem je tuženik kao kreditor korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 15.000,00 eura, s napomenom da je potraživanja koja je tuženik imao prema tužitelju temeljem naprijed navedenih ugovora je tužitelj u cijelosti isplatio.

2. Predmetni ugovori o kreditu su sklopljeni prema unaprijed otisnutom sadržaju, a radi se o standardno formuliranim ugovorima pripremljenim od strane tuženika kao jače/dominantne ugovorne strane, a tužitelj ni na koji način nije bio u mogućnosti utjecati na sadržaj tih ugovora, niti pojedinačno pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama, a valja imati u vidu da prema odredbi članka 81. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

3. Tuženik je nadalje u navedeni Ugovor o kreditu broj 9013032363 od 19. rujna 2007., ugradio odredbu kojom je određena naknada u iznosu od 1,00 % od iznosa odobrenog kredita koju se tužitelj kao korisnik kredita obvezuje platiti Banci prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita, a u Ugovor o kreditu broj 9013091013 od 25. rujna 2007. tuženik je ugradio odredbu kojom je određena naknada u iznosu od 1,25 % od iznosa odobrenog kredita koju se tužitelj kao korisnik kredita obvezuje platiti Banci prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita, te zaključno u Ugovor o PBZ365 pozajmici broj 9015883409 od 20. svibnja 2011. tuženik je ugradio odredbu kojom je određena naknada u iznosu od 2,00 % od iznosa pozajmice koju se tužitelj kao korisnik kredita obvezuje platiti Banci istovremeno s korištenjem pozajmice, tim više što iz navedenih odredbi nije vidljivo na što se navedene naknade odnose, od kojih se troškova sastoje te zašto su određene baš u tom iznosu, dakle radi se o jednostranoj odluci tuženika o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj mogao utjecati na sadržaj navedenih ugovornih odredbi. Takav način određivanja naknade potpuno je netransparentan za tužitelja kao potrošača, pa su stoga takve odredbe ugovora protivne načelu savjesnosti i poštenja i posljedično ništetne, te su stoga navedeni uglavci o naknadi protivni kogentnim odredbama Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03 – dalje NN 96/03) koji je bio na snazi za vrijeme zaključenja ugovora, s tim da je posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina ništetnost.

3.1. Jednako tako, tuženik prije zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, kao i pozajmice, nije kao trgovac u cijelosti informirao tužitelja kao potrošača o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je također imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a imajući u vidu odredbu čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), po kojoj ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

4. Nadalje, tužitelj u tužbi navodi da je tuženik u predmetne Ugovore o kreditu, kao i pozajmicu, ugradio odredbe prema kojima je u slučaju prijevremene otplate

kredita korisnik kredita dužan platiti naknadu u iznosu određenom aktom kreditora o kojim odredbama se nije pojedinačno pregovaralo, te su iste unaprijed bile formulirane od strane trgovca.

4.1. Naknada koju je banka ovlaštena zaračunati korisniku kredita, u ovom slučaju tužitelju, a kod prijevremene otplate kredita, nije bila određena te je po navedenoj ugovornoj odredbi tuženik bio ovlašten sam donijeti odluku o visini naknade za prijevremenu otplatu kredita i tužitelj kao potrošač nije mogao imati nikakav utjecaj na sadržaj sporne odredbe, osobito stoga što se radilo o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Isti je uglavak o naknadi za prijevremenu otplatu kredita (koji je sadržan u svim ugovorima i pozajmici koje je tužitelj sklopio sa tuženikom) također protivan kogentnim odredbama zakona o zaštiti potrošača koji je bio na snazi za vrijeme zaključenja ugovora i sve ono što vrijedi i što je u ovom obrazloženju naznačeno za naknadu za obradu kredita vrijedi i za odredbu ugovora za prijevremenu otplatu kredita, a što se ovdje radi nepotrebnog ponavljanja izostavlja.

5. Dakle, tužitelj ovom tužbom postavlja zahtjev tuženiku za vraćanje (restituciju) onog što je primio odnosno više naplatio od tužitelja na osnovu ništetnih ugovornih odredbi o jednokratnoj naknadi za obradu kredita i temeljem ništetnih ugovornih odredbi o naknadi za prijevremenu otplatu kredita u svim sklopljenim ugovorima.

6. Temeljem nepoštene/nišetne odredbe Ugovora o kreditu broj 9013032363 od 19. rujna 2007., o jednokratnoj naknadi za obradu kredita, tuženik je 19. rujna 2007. naplatio od tužitelja iznos od 684,00 kune, što preračunato u eure po fiksnom tečaju konverzije (1eur = 7,5345 kuna) iznosi 90,78 eura, nadalje temeljem nepoštene/nišetne odredbe Ugovora o kreditu broj 9013091013 od 25. rujna 2007., o jednokratnoj naknadi za obradu kredita, tuženik je 25. rujna 2007. naplatio od tužitelja iznos od 787,50 kuna, što preračunato u eure po fiksnom tečaju konverzije (1eur = 7,5345 kuna) iznosi 104,52 eura, te na kraju temeljem nepoštene/nišetne odredbe Ugovora o PBZ365 pozajmici broj 9015883409 od 20. svibnja 2011., o jednokratnoj naknadi za obradu kredita, tuženik je 20. svibnja 2011. naplatio od tužitelja iznos od 2.221,50 kuna što preračunato u eure po fiksnom tečaju konverzije (1eur = 7,5345 kuna) iznosi 294,84 eura, što je vidljivo iz knjigovodstvenih kartica tuženika (konto: 1240074400) koje je tuženik dostavio na zahtjev tužitelja za svaki pojedini kredit, te iz e-maila tuženika od 20. svibnja 2025.

7. Tužitelj, a sukladno odredbi čl. 323. st.1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01, 35/05, 41/08, 63/08 i 134/08, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23 – dalje Zakon o obveznim odnosima), kojom je određeno da je u slučaju ništetnosti ugovora/ugovorne odredbe svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora/ugovorne odredbe.

7.1. Nadalje, sukladno odredbi čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, dok odredba stavka trećeg istog članka Zakona određuje da obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala, s time da je tuženik

kao nepošteni stjecatelj dužan platiti tužitelju i zakonske zatezne kamate na svaki pojedini preplaćeni iznos od dana stjecanja (čl. 1115 Zakona o obveznim odnosima).

7.2. Gore opisanim jednostranim i protupravnim postupanjem tuženik je stekao, nepripadnu imovinsku korist u ukupnom iznosu od 490,14 eura, za koji iznos je umanjena imovina tužitelja.

7.3. Slijedom navedenog, tužitelj, temeljem odredbe čl. 1111 st. 1., u vezi odredbe čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, potražuje od tuženika isplatu onog što je primio odnosno više naplatio od tužitelja na osnovi ništetnih ugovornih odredbi o naknadi za obradu kredita i to sa zateznim kamatama, tekućim od dana plaćanja naknade za obradu kredita do isplate.

8. Slijedom iznesenog predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi ništetnom odredbu točke 12.3. Ugovora o kreditu broj 9013032363 od 19. rujna 2007., odredbu točke 13.3. Ugovora o kreditu broj 9013091013 od 25. rujna 2007., ugovornu odredbu članka 1. Ugovora o PBZ365 pozajmici broj 9015883409 od 20. svibnja 2011. obvezati tuženika na isplatu iznosa naknade za obradu kredita i naknade za prijevremenu otplatu kredita, uz naknadu troškova postupka tužitelju.

8. Tuženik u odgovoru na tužbu prije svega osporava osnovanost potraživanja i visinu predmeta spora jer je utuženo potraživanje određeno u iznosu za isplatu od 490,14 eura, prigovora vrijednosti predmeta spora jer se radi o sporu za isplatu navedenog iznosa od 490,14 eura, dok je tužitelj u tužbi naznačio vps od 1.817,16 eura, te upire na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 374/13-3 gdje se u bitnom navodi da kada je predmet spora deklaratorni i kondemnatorni zahtjev vrijednost predmeta spora utvrđuje se prema visini kondemnatornog zahtjeva te moli sud da odredi ispravnu vrijednost predmeta spora.

9. Nadalje, tuženik smatra da tužitelju nisu ugovorima o kreditu povrijeđena njegova prava kao potrošača niti je isti dokazao da bi bio potrošač, jer u konkretnom slučaju nije postojala zavaravajuća poslovna praksa od strane tuženika, dok je s druge strane ugovaranje naknade za obradu kredita dopušteno.

9.1. U odnosu na ugovor broj 9013032363 od 19. rujna 2007., radi se o ugovoru za kupnju dionica, dakle radi ulaganja u tržište kapitala a zbog stjecanja dobiti, te je jasno da se ne radi o potrošačkom ugovoru.

9.2. Isto tako tuženik a u odnosu na ugovor broj 9013091013 od 25. rujna 2007. ističe da se radi o kunskom nenamjenskom kreditu i klijent je bio obaviješten o svim parametrima ugovora i svakako se radi o ugovoru koji je temeljen na Ugovoru o poslovnoj suradnji koji je tuženik sklopio sa HŽ Infrastruktura d.o.o. Vinkovci, koji je prethodno pregovarao o svim uvjetima za svoje djelatnike, sa stručnim službama obje strane, s tim da HŽ Infrastruktura d.o.o. ima stručne službe koje se bave ugovaranjem i pregovaranjem te su upravo oni pregovarali i dogovorili uvjete za tužitelja, tako da se ni ovdje ne radi o potrošačkom ugovoru jer je za tužitelja pregovarao njegov poslodavac koji je upozoren na sve uvjete ugovora i svjesno je prihvatio uvjete ugovora. Osim toga, tužitelj se bavio ulaganjem što potvrđuje da je iste godine kupio dionice, a šest mjeseci nakon toga daljnji nenamjenski kredit te tuženik spori da bi se radilo o potrošačkom ugovoru.

9.3. U odnosu na ugovor broj 9015883409 koji je euro kredit iz 2011. kada je tužitelj bio u potpunosti obaviješten i pregovarao je o svemu što se tiče naknade a što je vidljivo i iz Obrasca o informacijama koje je tužitelj primio prije sklapanja ugovora

gdje je jasno upoznat sa naknadom koju se obvezao platiti, a radi se o nenamjenskoj pozajmici pa je jasno da se ne radi o potrošačkom ugovoru.

10. Ističe se prigovor zastare na sva utužena potraživanja, tim više što do prekida zastare nije došlo, a kolektivna presuda " potrošač " se ne odnosi na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva te se svakako radi o zastarjelim potraživanjima.

11. U odnosu na ništetnost ugovornih odredbi o dužnosti plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva tuženik se poziva na presudu Općinskog suda u Splitu broj P-3322/2017 od 26. ožujka 2021. te na presudu Županijskog suda u Zagrebu broj GŽ-3583/2018-2 od 3. rujna 2019., gdje se u obrazloženjima istih u bitnom navodi da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu i o cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive te da ih je tužiteljica jednostavnim isčitavanjem mogla uočiti i shvatiti, te su troškovi učinjeni za uslugu Banke u svezi sklapanja predmetnog ugovora te nisu protivni Ustavu RH niti prisilnim propisima niti moralu društva i radi se o slobodno uređenom obveznom odnosu u smislu članka 2. Zakona o obveznim odnosima.

12. Tuženik ističe da tužitelj u tužbi navodi da su odredbe i isplate iznosa koji predstavljaju naknadu za obradu kredita/kreditnog zahtjeva, i to za sva tri kredita sklopljena sa tuženikom predstavljala značajnu neravnotežu među ugovornim stranama i tuženik navedeno ne smatra istinitim jer su iznosi koji su isplaćeni tužitelju puno veći od iznosa naknada koje su tužitelju naplaćene i svakako su neznatni u odnosu na ukupnu isplatu koju je primio tužitelj. Navedeno znači da u konkretnom slučaju za tužitelja nije nastala znatna šteta niti se može govoriti da je došlo do neravnoteže u pravima ugovornih strana, pa su tvrdnje tužitelja neživotne, nelogične i ne počivaju na zakonskim odredbama, tim više što i druge ustanove naplaćuju naknade za svoje usluge te upire na postupanje Financijske agencije, Hrvatskih pošta, a sve kako je to regulirano Zakonom o platnom prometu. U pogledu navedenog ističe da je u vrijeme sklapanja prvih ugovora o kreditu na snazi bio Zakon o bankama (Narodne novine 84/02 i 12/06) koji je predviđao i dozvoljavao ugovaranje naknada za obavljanje bankarskih usluga.

13. U odnosu na navedeno jasno je da je tužitelj bio više no informiran o svim elementima ugovora o kreditu, njegovim posljedicama i značajkama istog. Pored navedenog kao sudionik obveznog odnosa tužitelj je trebao uložiti dužnu pažnju u vidu dobrog domaćina za donošenje svoje odluke. Valja istaknuti i činjenicu da je tuženik pod stalnim nadzorom i redovitim provjerama poslovanja od strane HNB koji tijekom predmetnog razdoblja nije kod tuženika uočio bilo kakve nepravilnosti ili neusklađenosti sa pozitivnim propisima.

14. Slijedom svega navedenog predlaže tužbu i tužbenih zahtjev odbiti uz nalog tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene parnične troškove sukladno odluci suda.

15. Tužitelj se svojim podneskom od 29. rujna 2025. u odnosu na odgovor na tužbu tuženika protivi svim navodima iz odgovora na tužbu smatrajući ih u cijelosti neosnovanima, te ističe kako je vrijednost predmeta spora pravilno naznačena u iznosu od 1.817,15 eur, jer se u ovom postupku raspravlja i u pogledu kondemnatornog i u pogledu deklaratornog zahtjeva, jer za deklaratorni dio tužbenog zahtjeva vrijednost

predmeta spora iznosi 1.327,01 euro, a za kondemnatori dio iznosi 490,14 eura, pa zbroj oba tužbena zahtjeva iznosi 1.817,15 eur, koliko iznosi ukupna vrijednost predmeta spora, a sve sukladno članku 37. stavak 1. Zakona o parničnom postupku.

15.1. Prigovor zastare smatra neosnovanim te se poziva na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, zauzeto na sjednici Odjela 30. siječnja 2020., na način da zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

15.2. U odnosu na ostale prigovore koje je istaknuo tuženik u odgovoru na tužbu poziva se na relevantnu sudsku praksu i to presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revt 249/14-2 od 9. travnja 2015., u presudu Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj 34 GŽ-1288/2023-3 od 9. svibnja 2023., u presudu Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj 25 GŽ-2047/2022-2 od 8. studenog 2022., u presudu Županijskog suda u Zadru, poslovni broj GŽ 358/2023-2 od 23. svibnja 2023., u presudu Županijskog suda u Osijeku, poslovni broj GŽ 486/2023-2 od 15. lipnja 2023., u presudu i rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj P-505/2025-11 od 4. lipnja 2025., u presudu Županijskog suda u Splitu, poslovni broj GŽ-2796/2024-3 od 19. ožujka 2025., u presudu Županijskog suda u Rijeci, poslovni broj GŽ-768/2024-3 od 10. travnja 2025., te je neosnovano pozivanje tuženika na Zakon o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 75/09) i Pravilnik o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine 15/2014) jer su navedeni propisi stupili na snagu nakon zaključenja predmetnih ugovora o kreditu između tužitelja i tuženika. Također, neosnovano je pozivanje tuženika na svoje interne propise (obrasce o informiranju potrošača) jer kao što je već ranije navedeno tužitelj nije imao mogućnost pregovaranja o ugovornim odredbama, a tako ni o primjeni tuženikovih internih akata.

15.3. Vezano za navode tuženika da su sporne odredbe ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi bile jasne, razumljive i lako uočljive i da se o njima pojedinačno pregovaralo, tužitelj navodi da to nije točno budući da on nije mogao utjecati na sadržaj navedenog ugovora, jer se u konkretnom slučaju radi o odredbama unaprijed formuliranog standardnog ugovora pripremljenog od strane tuženika, kao jače/dominantne ugovorne strane, a tužitelj ni na koji način nije bio u mogućnosti utjecati na sadržaj bilo kojeg sklopljenog ugovora, niti pojedinačno pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama, te se u tom dijelu poziva na odredbe članka 81. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03).

15.4. U odnosu na navod tuženika vezano za iznos ulazne naknade tužitelj navodi kako u ugovoru o kreditu nije jasno navedeno od čega se sastoji ta naknada u iznosu od 1 %, 1,25 % odnosno 2 % od iznosa kredita koje je tužitelj u ovom konkretnom slučaju zaključivao sa tuženikom niti je jasno i nedvosmisleno predložena struktura navedenih troškova već je naknada za obradu zahtjeva određena u paušalnom postotku od odobrenog iznosa kredita, jer da su zaista ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva plaćeni stvarni troškovi tada bi ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu a ne u proizvoljnom postotku od odobrenog iznosa kredita.

15.5. Uz sve navedeno, tužitelj ističe kako prednik tuženika prije zaključenja predmetnih ugovora o kreditu nije kao trgovac informirao tužitelja kao potrošača o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti jer se u ovom konkretnom slučaju nije pojedinačno pregovaralo niti o jednoj spornoj odredbi bilo kojeg ugovora i pozajmice jer se radilo o dijelu standardnog tipskog ugovora o kreditu koji je izrađen od strane prednika tuženika, pri čemu tužitelj

nije bio u mogućnosti niti je mogao utjecati na sadržaj ugovora, pa je posljedično takva ugovorna obveza dovela do neravnoteže u pravima i obvezama tužitelja kao korisnika kredita u odnosu prema banci. U tom dijelu se poziva na stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015.

16. Dodatno tužitelj ističe da suprotno navodima tuženika, niti jedan od predmetnih ugovora nije sklopljen u formi javnobilježničkog akta niti u formi solemnizirane privatne isprave, nego se radi o ugovorima na kojima su samo ovjereni potpisi korisnika kredita i sudužnika, pa stoga javni bilježnik nije objašnjavao sadržaj ugovora odnosno pojedine ugovorne odredbe.

16.1. U odnosu na navode tuženika da tužitelj nije potrošač ističe se da je po zakonskoj definiciji potrošač " svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. " Tužitelj je u vrijeme zaključenja svih ugovora bio a i danas je zaposlen u HŽ Infrastruktura d.o.o., te nije imao niti obrt niti trgovačko društvo, pa je stoga on svakako potrošač.

17. Na pripremnom ročištu održanom kod ovoga suda dana 8. siječnja 2025. tuženik ističe kako ne osporava visinu tužbenog zahtjeva, te navodi da je stoga nepotrebno provoditi financijsko-knjigovodstveno vještačenje, ali i dalje osporava osnovanost zahtjeva u cijelosti kao i da bi tuženik bio nepošteni stjecatelj u smislu članka 1115. Zakona o obveznim odnosima. Ostaje kod prigovora zastare, kao i kod prigovora visine vrijednosti predmeta spora i ponavlja navode iz odgovora na tužbu glede statusa tužitelja kao potrošača.

17.1. Nasuprot njemu tužitelj je ostao u cijelosti kod tužbe i tužbenog zahtjeva, kao i kod postavljene vrijednosti predmeta spora, a sve sukladno članku 37. stavku 1. Zakona o parničnom postupku.

18. U dokaznom dijelu postupka sud je izvršio uvid i čitanje u preslik ugovora o kreditu, broj 9013032363, od 19. rujna 2007., zaključen između tužitelja i tuženika, sa lista 6 do 9 spisa, otplatnu tablicu sa prikazom efektivne kamatne stope od 19. rujna 2007., sa lista 11 do 12 spisa, knjigovodstvenu karticu od 6. ožujka 2025., sa lista 13 do 15 spisa, ugovor o nenamjenskom kreditu broj 9013091013 od 25. rujna 2007. zaključen između tužitelja i tuženika, sa lista 16 do 19 spisa, otplatnu tablicu sa prikazom efektivne kamatne stope od 25. rujna 2007., sa lista 21 do 23 spisa, knjigovodstvenu karticu od 6. ožujka 2025., sa lista 24 do 35 spisa, ugovor o pozajmici broj 9015883409 od 20. svibnja 2011., zaključen između tužitelja i tuženika, sa lista 36 spisa, otplatnu tablicu sa prikazom efektivne kamatne stope na dan 20. svibnja 2011., sa lista 37 do 39 spisa, obrazac o informacijama prije sklapanja ugovora o PBZ365 pozajmici od 20. svibnja 2011., sa lista 40 do 41 spisa, knjigovodstvena kartica od 6. ožujka 2025., sa lista 42 do 44 spisa, dopis tužitelja prema tuženiku sa prijedlogom za mirno rješenje spora i zahtjevom za dostavu dokumentacije od 7. travnja 2025., sa lista 45 do 57 spisa, uvid u presudu Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ 4105/2021-5 od 7. rujna 2022., sa lista 80 do 84 spisa, uvid u pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda RH broj Revd-249/14 od 9. travnja 2015., presude Županijskog suda u Zagrebu, broj GŽ-1288/2023 od 9. svibnja 2023., Županijskog suda u Zagrebu, broj GŽ-2047/2022 od 8. studenog 2022., Županijskog suda u Zadru, broj GŽ-358/2023., od 23. svibnja 2023. i Županijskog suda u Osijeku, broj GŽ-486/2023 od 15. lipnja 2023. i Županijskog suda u Splitu GŽ 2796/24-3 od 19. ožujka

2025. sa lista 149 do 156 spisa, i Županijskog suda u Rijeci GŽ 768/2024-3 od 10. travnja 2025., sa lista 157 do 163 spisa, te je saslušan tužitelj kao parnična stranka.

19. Temeljem provedenog dokaznog postupka, cijeneći brižljivo i savjesno svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 155/23 – dalje Zakon o parničnom postupku) sud je utvrdio da su tužba i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovani.

20. Tužitelj saslušan kao stranka u postupku iskazao je da je kredit podignuo u banci prednika tuženika iz razloga što je u to vrijeme njegova tvrtka u kojoj i sad radi imala povlaštene uvjete kreditiranja kod tuženika, preko njih je primao i plaću a i ostale banke su u to vrijeme imale slične uvjete kreditiranja. Nije mu nuđen kredit u nekoj drugoj valuti osim u kunama i u eurima, kod pozajmice. Kada je došao u banku predočen mu je već sačinjeni obrazac ugovora o kreditu, na čije odredbe nije mogao utjecati, osobito se to tiče prvog kredita za kupovinu dionica HT, niti u jednoj točki nije bilo govora o pregovaranju ili izmjeni, ugovore je pažljivo pročitao jer su ga zanimale ulazna i izlazna naknada, kao i prijevremena otplata kredita, kod sva 3 ugovora je išao na solemnizaciju kod javnog bilježnika, bila je to situacija uzmi ili ostavi. Misli da mu je iznos ulazne naknade ustegnut od iznosa kredita. Sva tri kredita otplatio je u cijelosti, pozajmicu misli da je isplatio prijevremeno a druga dva u ugovorenom roku. U braku je bio u vrijeme podizanja kredita kao i sada. Po zanimanju je dipl. ing. željezničkog prometa, zaposlen u HŽ, u vrijeme podizanja kredita kao i sada. U vrijeme podizanja kredita bio je prometnik vlakova a sada radi na poslovima zaštite na radu. U vrijeme podizanja kredita nije imao otvoren obrt, poduzeće, opg ili slično. Kredit je isplaćivao sam iz svoje plaće. Glede ulazne, izlazne i naknade za prijevremenu otplatu kredita, koje je uočio prilikom čitanja ugovora, primijetio je da mu ništa nije rečeno u pogledu istih a tužitelja je zanimalo koliko će dobiti novca nakon što mu naknade budu ustegnute. Ništa mu nije objašnjeno što ulazi u ulaznu naknadu, u odnosu na prvi ugovor o kupovini dionica HT tužitelj je iskazao da je svrha kupovine dionica bila štednja. Drugi ugovor o kreditu koristio je za adaptaciju stana, misli za stolariju. Treći kredit je bila pozajmica a misli da je bio za kupovinu jedne stare kuće.

21. Sud je prihvatio iskaz tužitelja kao stranke budući je isti iskazivao životno, logično i uvjerljivo o onim činjenicama kojih se sjeća i o svojem viđenju same stvari, tim više što iskaz tužitelja nije doveden u pitanje niti mu je tuženik prigovarao.

22. Sud je kao vjerodostojne prihvatio sve isprave koje su pročitane i u koje je izvršen uvid na glavnoj raspravi budući njihova vjerodostojnost nije dovedena u pitanje po parničnim strankama pri čemu je dokaznu snagu istih cijenio dovodeći ih u vezu s drugim dokazima te odredbama zakona.

23. Sud je utvrdio da je između stranaka nesporno da je tužitelj kao korisnik kredita sa tuženikom kao davateljem kredita zaključio ugovor o kreditu broj 9013032363 od 19. rujna 2007., na iznos od 68.400,00 kuna, zatim ugovor o kreditu broj 9013091013 od 25. rujna 2007., na iznos od 63.000,00 kuna, te ugovor o PBZ365 pozajmici broj 9015883409 od 20. svibnja 2011., na iznos od 15.000,00 eura.

24. Između stranaka je sporno je li pravilno utvrđena vrijednost predmeta spora, odnosno zbraja li se deklaratorni i kondemnatorni tužbeni zahtjev, jesu li ništetne i nepoštene ugovorne odredbe točke 12.3. kao i točke 11. Ugovora o kreditu broj ugovor o kreditu broj 9013032363 od 19. rujna 2007., točke 13.3 ugovora o kreditu broj 9013091013 od 25. rujna 2007., te članka 1. ugovora o PBZ365 pozajmici broj 9015883409 od 20. svibnja 2011. i mogu li proizvoditi pravne učinke, te je sporna zastara potraživanja tužitelja.

25. Sud ocjenjuje da je pravilan stav tužitelja u odnosu da je vrijednost predmeta spora tužitelj odredio prema zbroju vrijednosti oba zahtjeva, sukladno članku 37. stavak 1. Zakona o parničnom postupku, koji propisuje da ako jedna tužba protiv istog tuženika obuhvaća više zahtjeva koji se temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, vrijednost predmeta spora se određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva (tako i odluka Županijskog suda u Splitu, broj GŽ 2796/24 od 19. ožujka 2025. i Županijski sud u Rijeci, broj GŽ 768/24 od 10. travnja 2025.), što je sud i potvrdio raspravnim rješenjem od 8. siječnja 2025. pozivom na članak 37. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 155/23 – dalje Zakon o parničnom postupku).

26. U odnosu na spornu činjenicu tj. pitanje ništetnosti dijela odredbe Ugovora o kreditu sud je primijenio odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003, dalje u tekstu ZPP 96/2003.) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu tj. 19. rujna 2007., kao i 25. rujna 2007. Navedeno se odnosi i na ugovor o PBZ365 pozajmici koja je sklopljena između parničnih stranaka 20. svibnja 2011. godine.

26.1. Prema odredbi članka 81. st. 2. ZPP 96/2003, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

26.2. Odredbom st. 4. istoga članka je propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

26.3. Sukladno čl. 87. st. 1. i 2. ZPP/03, propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništavna time da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako on može opstati bez ništavne odredbe.

27. Prema odredbi čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog ugovora trgovca. Ističe se da takvu istovjetnu regulativu sadrži odredba članka 49. aktualnog Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15 i 14/19) koji je kao takav usklađen sa Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva).

27.1. Prema članku 3. Direktive ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetima u dobroj

vjeri, na štetu potrošača, prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora, time da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Iz daljnje odredbe članka 6. Direktive proizlazi da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštene odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor po tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredbi. O prethodno navedenom je svoje stajalište izrazio i Sud Europske unije u presudi od 27. lipnja 2000. u spojenim predmetima C-240/98 do C-244/98.

28. Na temelju dokaza izvedenih tijekom postupka, a polazeći od naprijed navedenih odredbi, proizlazi da su odredba o naknadi za obradu kredita (naknada za obradu kreditnog zahtjeva) uz uvjete koje odredi kreditor sadržane u dijelu pod odredbom točke 12.3. Ugovora o kreditu broj 9013032363 od 19. rujna 2007., točke 13.3. Ugovora o kreditu broj 9013091013 od 25. rujna 2007. kao i članka 1. Ugovora o PBZ365 pozajmici broj 9015883409 od 20. svibnja 2011. ništetne.

28.1. Navedene odredbe su nepošteno ugovorene u smislu članka 81. stavka 1. i 2. ZPP/03, a slijedom čega su i ništavne sukladno članku 87. stavku 2. ZZP/03. Također, po stavu suda navedene odredbe ne prolaze test poštenja s obzirom da je cjelokupan rizik prebačen samo na jednu stranu odnosno na tužitelja koji u cijelosti ovisi o volji tuženika, jer na odluku banke tuženika tužitelj apsolutno nije imao mogućnosti utjecaja.

29. Kako iz stanja spisa proizlazi da tuženik nije s uspjehom osporio navode tužitelja da se o spornim dijelovima ugovornih odredbi točke 12.3. Ugovora o kreditu broj 9013032363 od 19. rujna 2007., točke 13.3. Ugovora o kreditu broj 9013091013 od 25. rujna 2007. kao i članka 1. Ugovora o PBZ365 pozajmici broj 9015883409 od 20. svibnja 2011. nije pojedinačno pregovaralo, nedvojbeno je utvrđeno da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu (ugovorima) u kojem tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati ni na koji način na sadržaj navedenih odredbi, pa su stoga po shvaćanju ovoga suda sporne ugovorne odredbe zaista prouzročile značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te su zbog toga ove odredbe ništetne u smislu članka 87. stavka 1. ZZP/03.

30. Imajući u vidu citirane zakonske odredbe i iste dovodeći u vezu sa iskazom tužitelja, sud je zaključio da je tužbeni zahtjev osnovan.

31. Uvidom u dopis banke tuženika, kao i u knjigovodstvenu karticu tuženika konto: 1240074400, kao i u elektronsku poštu tuženika od 20. svibnja 2025. koji je tuženik dostavio tužitelju proizlazi da je tužitelj prilikom ugovaranja kredita broj 9013032363 od 19. rujna 2007. zbog ništetnosti odredbe o naknadi obrade kredita platio iznos od 684,00 kuna, preračunato u eure po fiksnom tečaju konverzije (1 eur = 7,5345 kuna) iznosi 90,78 eura i isti iznos je naplaćen od tužitelja 19. rujna 2007. Identično je postupljeno te je od tužitelja naplaćeno temeljem Ugovora o kreditu broj 9013091013 za jednokratnu naknadu za obradu kredita iznos od 787,50 kuna preračunato u eure po fiksnom tečaju konverzije (1 eur = 7,5345 kuna) iznosi 104,52 eura i na koncu temeljem nepoštene odredbe Ugovora o PBZ365 pozajmici broj 9015883409 o jednokratnoj naknadi za obradu kredita tuženik je 20. svibnja 2011.

naplatio od tužitelja iznos od 2.221,50 kuna preračunato u eure po fiksnom tečaju konverzije (1 eur = 7,5345 kuna) iznosi 294,84 eura, a koje iznose tuženik niti ne osporava, to je sud obvezao tuženika na isplatu navedenih iznosa kako je to odlučeno u izreci ove presude.

31.1. Tuženik je po osnovi odredbe članka 1111. Zakona o obveznim odnosima obvezan vratiti tužitelju navedene novčane iznose i to zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, s tim da je kamata određena sukladno odredbi članka 29. stavka 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima.

32. Prigovor zastare novčanog potraživanja, a kojeg je istaknuo tuženik nije osnovan i u ovom slučaju nema zastare na isplatu bez obzira što su ugovori zaključeni 19. rujna 2007., 25. rujna 2007. i 20. svibnja 2011., iz razloga što prema stavu Vrhovnog suda RH i to pravnim shvaćanjem sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020. zastara nastupa istekom roka od 5 godina od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili nekog njegovog dijela iz kojeg proizlazi isplata. Budući je tužitelj ovom tužbom tražio i utvrđenje ništetnosti odredbi zbog koje traži isplatu, zastara će početi teći tek pravomoćnošću dijela presude koji utvrđuje ništetnost odredbe. Ukazuje se da je takav stav osim Vrhovnog suda RH zauzela i brojna sudska praksa nakon tog mišljenja (tako i Županijski sud u Zagrebu u svojoj odluci posl. broj: GŽ-2406/18).

33. Odluka o troškovima temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku.

34. Tužitelj je potraživao trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 1.287,04 eura, uvećano za zatezne kamate od presuđenja do isplate, koji mu je sud u cijelosti priznao kao nužan i opravdan, a sastoji se od troška zahtjeva za dostavu dokumentacije od 7. travnja 2025. u iznosu od 25 bodova po Tbr. 32/1, sastava tužbe u iznosu od 100 bodova sukladno Tbr. 7/1, sastava jednog obrazloženog podneska u iznosu od 100 bodova sukladno Tbr. 8/1, za pristup na dva raspravna ročišta i to od 8. siječnja 2026. i od 14. travnja 2026., svako po 100 bodova po Tbr. 9/1, te pristup na ročište za objavu presude u iznosu od 50 bodova po Tbr.9/3, što sveukupno iznosi 475 bodova i pomnoženo sa vrijednošću jednog boda od 2,00 eura iznosi ukupno 950,00 eura. Tome valja pridodati i pripadajući pdv od 25 % u iznosu od 237,50 eura. Sud je priznao tužitelju i iznos troška sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 eura, te trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 66,36 eura, što sveukupno iznosi 1.287,04 eura, sukladno Tarifi o nagradama i naknadama troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22 i 138/23).

35. Tuženik je odbijen sa zahtjevom za naknadu troška postupka budući u istom nije uspio, a sve kako je navedeno u točki IV. izreke ove presude.

Vinkovci, 29. svibnja 2026. godine.

Sudac
Hrvoje Smital

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi u pisanom obliku putem ovoga suda u četiri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

DOSTAVITI:

1. Odvjetnik Ivan Kalauz, Vinkovci
2. Odvjetnik Maja Čuljak, Zagreb

Broj zapisa: **9-30888-bd798**

Kontrolni broj: **0bd76-4a607-9d4ed**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.